

„Lelkem ismered a legmélyéig” Zsolt 138,4

Jézus követése: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét minden nap és kövessen engem!” (Lk 9,23)

A naptári év során sokszor találkozunk a Szent kifejezéssel, úgymint Mindenszentek, aprószentek és olyan emberekről olvasott életrajzokkal, akik földi életükben isteni életet éltek és így cselekedtek. Azt hiszem ez az alapja annak, hogy valakiből szent lehessen. Aki Isten útján akar járni az részesül Isten kegyelmében és elnyeri az üdvösséget.

Szentségeink, amelyekben részesülhet minden ember, akit az Úr megérint. A hét szentség: keresztség, bérmlás, eucharisztia, bűnbánat szentsége, betegek kenete, házasság és az egyházi rend. A szentségek a Római Katolikus Egyházban Jézus Krisztus által alapított, látható jelek, amelyek Isten kegyelmét közvetítik.

Az én életemben a szent fogalma 2017-ben egy karácsonyi csoportos találkozón a Mécses Szeretetszolgálatnál kezdődött el. Egy egyszerű ünnepségre készültem, egy verset is mondtam: Wass Albert - Karácsonyi versek II. A civileknek szerettem volna átadni ezt az apró kedvességet.

Látva a sok mosolygós civil embert, érezhető volt a szeretet és Isten jelenléte. Akkor éreztem, a szívem hevesebben dobog és valami más öröm töltötte be.

Elhatároztam, azért, hogy újra találkozhatok a Mécses szolgálattevőkkel, meg kell változnom.

A csoportos online találkozók után már erősebben hittem abban, hogy az ott jelenlévő és minden szolgálattevő Mécses tag egy-egy angyal, aki azért jött közénk, hogy a békét és a szeretetet adja át nekünk. 2020-ban egy kedves levelezőtársat kaptam a közösségtől. Az életem megváltozott. A hitemben megerősödtem és úgy alakítottam az életem napjait, hogy az Istennek tetsző legyen. Minden nap áldom az Urat, mert elküldte hozzám az Ő angyalát piros pólóban!

A szent élet lényege ez lehet: jött egy ember, aki isteni csodát tett.

A Mécses Szeretetszolgálatban megtaláltam magamnak a magyarázatát, hogyan lehet szent életet élni. Így, mint a Szeretetszolgálat, a „só” és a „fény” életét.

Nem önmagának teszi a szolgálatot, hanem másoknak, nekünk akarnak örömet szerezni.

Tudok-e szent életet élni?

Mindent megteszek, hogy Isten előtt megállhassak és odáig a levelezőtársammal mehessek a keskeny úton. Olvasom az Evangéliumot, miséken veszek részt, vallási könyveket, imádságokat olvasok. Hiszem az Úr Jézus feltámadását. Szent az Isten. Én az Ő akaratából élek. A szentmisén megszentelődöm, Istenhordozóvá leszek.

Szent életet élek, mikor a vallásomat gyakorlom és a hétköznapi életben Isten törvényét betartom, gyakorlom az irgalmasság cselekedeteit.

Minden jószándékunk ellenében tartsuk szem előtt Jézus szavait:

„Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: - Uram, Uram! Hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.” (Mt 7,21)

Kívánom, hogy minden olvasó tapasztalja meg a pünkösdi csodát, úgy, mint az Úr Jézus tanítványa.

Az idézetek a Szent Biblia - Károli Gáspár fordításából vannak Szeretettel: B. László

Áprilisi imaszándékunk:

Amikor semmi okom bizakodni, látogass meg Uram örömmel s reménységgel! Ha épp nem látok kiutat, már megbánt bűneim vádolnak és nyomasztanak, tölts el békéddel és kegyelmeddel! Amikor reménytelenül alszom el, majd reggel kinyitva szemem, első gondolatom az, ismét egy új nap, de minék – hadd halljam életre hívó hangodat, mely országod építésének munkájába hív meg méltatlanságom, bűneim ellenére. Tudom, hogy gyermeked vagyok, számítász rám, soha nem hagysz el, szeretsz, én pedig igent mondhatok Neked, ki a kereszten értem meghaltál, de harmadnapra feltámadtál. Dicsőítelek Uram!

Isten szerinti élet

„Ember, megmondta neked, hogy mi a jó, és hogy mit kíván tőled az Úr! Csak azt, hogy élj törvény szerint, törekedj szeretetre, és légy alázatos Istennel szemben.” (Mik 6:8)

Egy fiút föl vitt az apja a városba, hogy ékszerésznek tanuljon. A fiú azonban a sok érték láttán kísértésbe esett és ellopott néhányat. A mester elhívta a fiú apját, a fiú be is vallotta tettét és elindultak haza. De a fiú hirtelen eltűnt és az apja többé nem találta meg. Szomorúan tért haza és a család buzgón imádkozott az elveszett gyermekért. Ő pedig egy bandába került és tolvaj lett. De egyszer egy rablás előtt betért a templomba megnézni, hogy mennyi az idő, és ott épp istentisztelet volt. A lelkész épp egy latorról beszélt, és ezt mondta: „Ha ma van köztetek itt egy tolvaj, akkor van lehetősége arra, hogy Jézus megbocsásson neki.” Eközben pedig ahogy a lelkész karja mozdult, a fiú úgy érezte, hogy órá mutat. Mintha nyílvesztő találta volna el, imádkozni kezdett, hazament a szüleihez és megváltozott az élete.

Csak azzal tudjuk megváltani bűnös életünket, hogy elfogadjuk, azt, amit éretünk tett Jézus Krisztus a gólgotai kereszten. Ha most rendezetlen az életed, bűneidben, nehéz gondolataidban szenvedsz, akkor jöjj Őhozzá, mert Jézus Krisztusnak van ereje, hogy meggyógyítson és felszabadítson téged. Csak ez után lehet törvény szerinti, szeretetre törekvő, alázatos életed. Csak az ilyen életnek van földi és mennyei szépsége, öröme, üdvössége. Ez az, amit az Úr tőled kíván.

**

Uram! Hálás vagyok a bűnbánat, a bűnbocsánat lehetőségéért. Köszönöm, Jézusom, hogy általad

minden megbánt bűnömre van bocsánat. Ámen

**

„Csak az a bűnös, aki nem takarítja vétkét számíthat arra, hogy Isten betakarja.” (Spurgeon)

Prókai Árpád, ref.lelkész

Egy testvér megkérdezte Poimén abbát: „Ha látom testvérem hibáját, jó, ha eltakarom azt?” Erre azt válaszolta az öreg: „Amely órában eltakarjuk testvérünk hibáját, az Isten is eltakarja a mienkét; amely órában viszont felfedjük a testvérét, az Isten is felfedi a mienkét.”

Az internet tele van a „mások” hibáival: nyiss meg egy hírportált, a hírek fele arról szól, ki miért hülye, mit csinál rosszul. A tévé, rádió, újság és sajnos beszédünk sem kivétel ez alól. Ha a szívünk legmélyén mindannyian arra vágyunk, hogy a hibáink, gyengeségünk, gáz dolgaink ellenére, vagy épp azokkal együtt, azokat nem észrevéve szeressenek minket, akkor mi miért tesszük ennek ellenkezőjét azokkal, akik között élünk?

(A szent öregek könyve 638)

REJTVÉNY

T	Á	V	A	N	A	E	L	D	L	Ü	K
A	L	K	A	L	M	A	Z	Z	U	K	Á
S	L	S	J	L	L	E	S	E	R	T	T
O	H	Z	G	É	A	Ó	E	I	N	S	N
T	A	A	S	Z	L	M	S	É	É	U	O
Á	T	V	G	D	I	Z	E	B	H	Z	V
J	S	A	Á	Y	T	E	T	N	Á	É	O
A	Z	V	N	U	D	K	I	F	N	J	N
S	E	Z	S	S	Ö	I	Z	E	Y	Y	N
T	V	E	J	E	L	E	N	L	E	G	I

A "kétszeres büntetés **tilalma**" jogi alapelv. Azt jelenti, hogy – **néhány sajátos eset** kivételével – senkit sem lehet ugyanazért a bűncselekményért kétszer eljárás alá **vonni**. **Alkalmazzuk** most ezt az elvet a megváltásodra! **Jézust** egyszer már perbe **vonták**, és megbűnhődött az **összes** bűnöd miatt. Ne **hagyd** hát, hogy a Sátán, a **vádló**, meggyőzzön arról, hogy Isten téged is megbüntet, és a pokolra **küld** majd miattuk! **Krisztus** utolsó **szava** a kereszten ez volt: "Elvégeztetett!", ami a görög szövegben szó szerint ezt jelenti: ..... Krisztus a Golgotán **valamennyi** bűnödért engesztelést szerzett – a múltbeli, a **jelenlegi** és a jövőbeli bűneidet is beleértve. Átala szabad utunk **van** hitben ahhoz a kegyelemhez, amelyben állunk. Hogyan **állhatsz** meg kegyelembe öltöztetve Isten előtt? Csak és kizárólag a Krisztusba vetett hit által. A KIEMELT SZAVAKAT KERESD MEG AZ ÁBRÁBAN, ÉS HÚZD ÁT! A MEGMARADT BETŰKBŐL ÖSSZEOLVASHATOD, MI KERÜL A ..... RÉSZRE!

Engedj meg egy őszinte kérdést

Mi az a pont az életedben, amiről senkinek nem beszélsz?

Nem a hibáidról.
Nem a felszíni bukásaidról.

Arra a pontra gondolok... ahol csendben eltörtél.

A legtöbb ember nem a bűnbe hal bele.
Hanem a reménytelenségbe.

Először csak kompromisszum.
Aztán szokás.
Aztán kötődés.
Aztán identitás.

És egyszer csak arra ébredsz, hogy már nem is tudod, ki voltál azelőtt.

Én is ide jutottam.

Nem egyik napról a másikra.
Lassan. Szinte észrevétlenül.

Kívül kemény voltam.
Belül üres.

Kívül irányítottam.
Belül sodródtam.

És eljött egy pillanat... amikor nem az volt a kérdés, hogy hogyan tovább.
Hanem az, hogy van-e értelme tovább.

Ez az a pont, ahol az ember nem kiabál.
Nem sír.
Csak elfárad.

És amikor elfáradsz, a halál gondolata nem drámai-nak tűnik... hanem logikusnak.

Én ott álltam.

Nem prédikáció közben.
Nem oltár előtt.
Hanem a saját sötétségemben.

És most figyelj.

Semmi látványos nem történt.
Nem nyílt meg az ég.
Nem szólt hang.

Csak nem haltam meg.

És ebben a „csak”-ban volt minden.

Mert ha Isten nem akarta volna, hogy tovább éljek, nem élek tovább.

A túlélés lett az első prófécia az életemben.

És itt fordul meg a történet.

Amit én végnek hittem... az visszahúzás volt.

Tudod, hogyan működik a csúzli?

Minél erősebben húzod hátra, annál nagyobb az indítás.

A szégyen visszahúzott.
A bűn visszahúzott.
A börtön visszahúzott.
Az önutálat visszahúzott.

Azt hittem, Isten büntet.

Pedig Isten feszített.

Nem azért, hogy elszakadjak.
Hanem hogy célba érjek.

És amikor megértettem, hogy a mélység nem sír — hanem indítóállás...

akkor minden megváltozott.

Most figyelj nagyon.

Lehet, hogy most épp hátrafelé érzed az életedet.
Lehet, hogy minden, amit elvesztettél, azt üzeni: vége.
Lehet, hogy a múltad azt ordítja: nincs visszaút.

De mi van, ha nem a bukásod történik... hanem az előkészítésed?

Mi van, ha Isten nem eltemet... hanem céloz?

Mert amikor Ő tartja a másik végét, akkor a visszahúzás nem pusztulás.

Az irányba állítás.

És amikor elenged...

nem oda repülsz vissza, ahonnan jöttél.
Hanem oda, ahova rendelve letél.

A kérdés nem az, hogy mennyire estél mélyre.

A kérdés az:
hajlandó vagy-e elhinni, hogy a mélység nem a vég — hanem a lendület kezdete?

Mert ha Isten a halál árnyékából indít el valakit...

az messzebbre megy, mint aki sosem esett el.

És ha még lélegzel...

akkor még feszül a csúzli.

Kiss Sándor (Zakeus)

Békesség - magunkban

Rám jellemző volt sokáig, hogy a döntéseim miatt káosz alakult ki körülöttem, a környezetemben. Én úgy jellemezném az érzést, amit elég sokszor éreztem, mint elveszettség, bizonytalanság, tanácsatlanság. Valami hiányérzet volt bennem mindig, és nem tudtam rájönni mi az. Nem szerettem egyedül lenni sokáig, mindig kerestem a társaságot, haverokkal, barátokkal csavarogtunk. Nem tudtam „rendezni a soraimat” az életben. Nem volt meg a belső békém, békességem. Ez mára sokat változott, értékelem az egyedüllétet. Át tudok gondolni minden történést ami velem és a környezetemmel történt, pozitívat és negatívát egyaránt. Az igaz, hogy nehéz és hosszú utat tettem meg, amíg megtaláltam a belső békességem, de muszáj volt a körülöttem lévő „káoszt” megszüntetni és elindulni egy jó úton, ami egy nyugodtabb élethez vezetett. Próbálok racionális döntéseket hozni, szélsőségekbe nem megyek bele, ha valamit nem tudok megoldani, akkor segítséget kérek, illetve amire nincs ráhatásom, azt elfogadom úgy, ahogy a sors alakítja.

Akkor tudunk békességet teremteni körülöttünk, ha mi magunk is békességben élünk magunkkal.

Ezt tapasztalatból mondhatom, sok példát is írhatnék, most talán az egyikből....

Szégyenlem, amit megosztok veletek, de jó példa mindenki számára, hogyan ne viselkedjünk édesanyánkkal.

Volt egy örökségem, amit édesanyám kezelte és lehetőségem adódott befektetni valamibe, amit édesanyám nem támogatót, mondván, hogy elbukom az örökségem. Egyszerűen nem tudtam kezelni a helyzetet, csúnyán összeveszttem vele, hogy az örökségemhez nem nyúlhatok felnőttként. Ez egy látogató fogadáson volt (beszélő), eljött, hogy meglátogasson és én „elzavartam”, mondtam az örök megszakitom a beszélőt és felmentem a zárkába. Amikor a beszélő helyiségből kiléptem már megbántam, hogy így viselkedtem és megsértettem az imádott édesanyámat, aki felnevelt, aki ha lázas vagy beteg voltam, ápolt, ha gondom volt segített stb.

Hat hónapig nem beszélt velem, ami megtanított szenvedni, a szeretetének hiánya minden nap mardosta a szívemet, fájdalmasabb volt, mint amikor kimondták az ítéletem (30 év életfogyt). Próbáltam a testvéreimen keresztül elérni, de makacs volt a drága. :-)

Egyébként kellett az a hat hónap bünti számomra! Eljött a megbékélés egy szilveszteri napon, és azóta mindig igazat adok neki, ha nem is értek vele egyet bizonyos dolgokban. :-) Pontosabban, megtanultam érvelni az igazam mellett, viszont elengedem a témát, ha nem látom a kiegyezés lehetőségét.

Mára rájöttem, hogy milyen jó békességben,

nyugodtan élni ebben a zűrzavaros világban, szentívebb lettem a vitákra, próbálok békíteni a körülöttem lévő embereket, ha muszáj.

(Valakit lehet békíteni, de sokakat nem.)

Ugy tudom megőrizni a békességemet, hogy időközönként egy képzeletbeli mérleget használok, a pozitív és negatív történéseket, érzéseket megmérem és átgondolom, hol tudok javítani, hol hibázhattam, mi az, amit jól csináltam, mi az, ami pozitívan hat rám és a környezetemre. Nekem működik.

Nem utolsósorban, de sokat számít, ha olyan emberekkel veszed magad körül, akiknek szintén fontos a békesség.

Mindenkinek kívánom, hogy jusson el a megbékélésig önmagával, és jó dolgok fognak történni velük nap mint nap, és törekedni fognak, hogy ez a békesség meg is maradjon.

Szövevényes

Ki az?

Ki az ki képes és oly beszédes?

S e vers végére is hitelképes.

Keresletként állt a sorba.

Utolsóként de mégsem unja.

Ki az ki kész és körben álló?

Sokunk között is jó magánzó.

Figyel és széllel szemben érkezett.

Nem véti el a lépést sem veled.

Ki az ki kopog de nem jöhet be?

Mert valamiért nem enged be.

Sok időt várt a te ajtó előtt.

Ne várasd tovább menj elé előbb.

Kié a kép, amit látsz az érmén?

Képes felével forog a szélén.

Írás van tán a másik oldalán.

Sorsod eldőlt, mert sorsot dobtál.

Ki az ki keres és tán talál még?

A kék színben is megnyugvást még.

Az élet lehetősége teljes.

Használj ki mindent, az Úr kegyelmes.

Kapczy

Cigányok az üvegplafon alatt

Dik –
mennyi lelki kacat, azonossági
vacak
hever a lábam alatt...
Átbukva rajtuk hátraestem,
s hanyatt fekve, a porban
megszólitott a naplemente.

Az anyaföld ölébe vett –
engem és a napszentületet.
Ahogy ölbe veszi a cigánytelepet
is,
mely már csak sziluett a horizon-
ton.

Vigyázza jó pár domb, szalmabála,
s egy regiment kukoricás gárda –
pont ott,
ahol a napból pár szilánk maradt
csupán.

Minden csillag a földre hajol –
ragyogással illetik
a cigánytelepet,
hol a kozmosz
a közvilágítás,
mely az álmokig is áthatol.

Oltott lámpák között terjeng az
álm,
s én
az éji terebély szféráját csodálom.

Csóró cigány –
még az álma világa is
szegregátum.
Szegény, szegény –
körön kívül vagy belül,
valahogy mindig a fonákra kény-
szerül.

De nézd, testvér,
ez a kristályos ég...
Megcsillan rajta az üvegplafon
valamiért.

De ez nem melegház,
hol vad orchidea
és sisakos margitvirág
egy kaspóban
serkenhet –
hiába egy a termőföld,
és közös a napvilág...

Ez más:
itt hiányok koppannak,
koccannak tervek,
s foszlós cigány álmok
kicsapódnak az üveghatáron –
majd visszacsepegnek.

A méltóság nem méltányosság,
az egyenlőség jog –
de valahogy mégis
felhőkölünk, ha egy cigánylány
diplomát kap.
Vagy mondjuk jógára jár.

Jog bizony jár –
de vajon dukál?

És lám, már van pár roma médium,
Facebook-próféta,
kiknek áruja klisé,
és az identitás: portéka.

Ingyom-bingyom kisebbség –
csak szem előtt
bájos díszcserje
a nemzet digitális arborétumában,
ahol aktuál légáramlatok
hajlongatnak.

Aki nem kreol VIP –
az meg tapsikol nekik,
csak izzad, ráncigált,
és fenyőgyantát vérzik.

Barokk bútoros főúrak orrának
jó illat ez,
és messziről megérik.

A páholyból lenézve
minden margón túli
csak adat, csak hazai fél-szerzet –
a többség szemében pedig
mém vagy közröhej.

De mi ez a szörtyözrej?
Csendet!
Ja – csak a nemzet lefetyel.

Önmagát fogyasztja,
múltját emészt,
erkölcsét nyomorgatva
ránk mutogat –
saját kudarcait
a margón túliakon kéri számon.

Leginkább rajtunk:
cigányokon.
Tört számokon.
KSH-szorzon.

Mert hogyhogy nem jutunk
közös nevezőre?
Holott ő osztott, szorzott,
gyököt vont,
s majdnem gyökeret is kezelt
száz meg száz meg száz esztendőn át,
sok ismeretlenes egyenletében.

Pedig cigány kovács
már itt kalapált
hat évszázaddal korábban –
de ma már nem kell patkó
a kommentek és kirakatok korában.

De én most
felálllok.
Leporolom magam.
Szavazó tekinteteket már rég leráz-
tam.
Sok év izzadsága után
a léthatárra –
a startvonalra odaálltam.

Testvér, figyelj!
Engem is sokszor
cigányoztak le –
durván, keményen,
vagy épp finoman, kevélyen.

Negyvenen túl,
hogy miért is –
már tudom, megértem.

S már nem szisszenek fel,
ha egy roma viccen nevet
valaki, vagy olvasok
egy gúnyos komment-szerzeményt.

Mert tudd meg,
bizony, bizony:
aki bánt, ő is elesett. Szegény.

Igen, én is cigány. Az vagyok.
Ez bizony – földön, mennyben –
nagy vagyok.

Tudom jól –
ehhez a telephez
nem tartozom.

A sánánáj nekem nem áll jól.
Lábam a táncot nem érzi.
De lekuporodom
a legkisebbek lábánál.

Őket hordozom –
akkor is, ha népem
nem becsüli,
s talán nem is érti.

De más utam nincsen.
Mert az Isten, bizony –
éntőlem ezt kéri.

Lólé Attila

Boldogok a sajkészítők...

...vagy az összes tejipari munkás. Brian élete című filmben a főszereplő félreértve adja tovább Jézus mondatát az őt hallgató tömegnek. Tény, hogy angolul a „peacemakers”-t könnyű összekeverni a „cheesemakers”-szel. De nézzük, mit is jelent békességet szerezni... mást jelent az én belső békém, a kiengesztelődés valakivel, és amikor mások között próbálok békét teremteni.

Talán erre az utóbbira mondja azt Jézus, hogy nem békét hozni jött (lásd Mt 10,34) Legalábbis nem azt a felszínes békét, ami igazából csak megalkuvás. Amikor a „jobb a békesség” mondattal mindenki elhallgat, és a harag vagy az elégedetlenség tovább pusztít a mélyben. Békében élni jó, de békét teremteni nehéz. Ha két fél közé állsz, minden haragjuk rád zúdulhat. Ha valaki mellé állsz, és ő győz, valójában mindenki veszít. Nem együttélés, hanem győztes és vesztes egymás ellen való élése lesz. Mikor a két rablóbanda egyesül a Rabló lányában úgy, hogy a vezérek megküzdének egymással, egy erős és elszánt ember halálával lesznek egy bandává az elnyomók és elnyomottak, és továbbra is elnyomók és elnyomottak maradnak.

Ilyen helyen megélt béke lehet, amit a tanítványok először kaptak. „*Ha betértek egy házba, először ezt mondjátok: Békesség e háznak! Ha békesség fia lakik ott, rászáll békességetek, ha nem, visszaszáll rátok.*” (Lk 10,5-6) Kissé abszurdnak tűnik, hogy ha olyan helyre mennek, ahol béke van, oda vihetnek még békét, de ahol nincs, oda ne vigyenek. A béke megélése növelheti a környezetünkben a békét, vannak olyan emberek, akik mellett jó lenni - szerintem ők ezek. De ahol háborúság van, könnyen ítélőbíró lesz a kívülálló, aki belecsöppen, és így nem lehet a békét megélni.

A Szentírás több helyen is figyelmeztet: „*Ha elfog is benneteket az indulat, ne vétkeztek. A nap ne nyugodjék le haragotok fölött.*” (Ef 4,26) „*Már azt is állítsák a törvényszék elé, aki haragot tart embertársával.*” (Mt 5,22) És a többi. Érdekes módon más helyen azt feltételezi, hogy csak másnak lehet gondja velem, nekem mással nem. „*Amikor ellenfeleddel a bíróságra tartasz, útközben igyekezzél tőle megszabadulni, nehogy a bíró elé hurcoljon, és a bíró átadja a poroslónak, a porosló meg börtönbe vessen.*” (Lk 12,58) A korai kereszténység nagy bölcsei mindig arra figyelmeztetnek, hogy szüntelenül gondolj a halálra. Hogyan tudnék úgy békében elaludni, hogy valakire haragszom, de az egyikünk nem éri meg a következő találkozást? Ám a naplemente nem a mély sebekre figyelmeztet, hanem a mindennapi, meggondolatlan karcolásokra, amik elmérgesedhetnek. Fekete István Rorátéjában már egyik öreg sem tudja, min vesztek össze 40 éve, de örök a harag, s csak a ha-

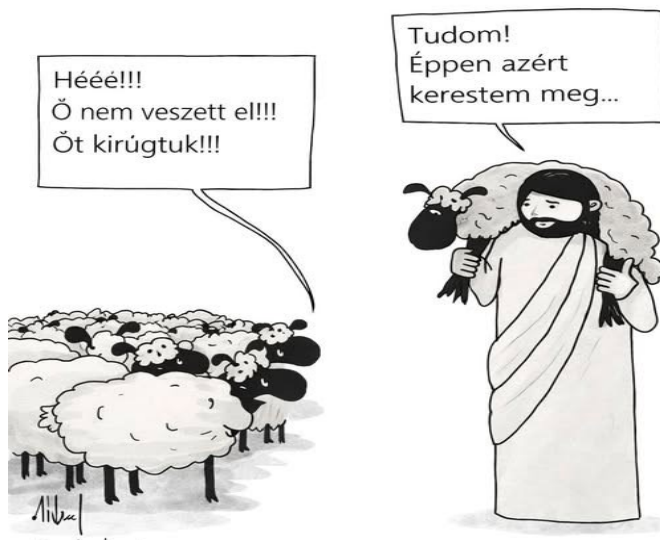
lál szele indítja őket kibékülésre.

A kiengesztelődésre mondhatja Jézus, hogy „*Nem békét jöttem hozni, hanem kardot.*” (Mt 10,34) A valódi kiengesztelődés sokszor úgy kezdődik, hogy beleállok a konfliktusba. Emlékkönyvekben gyakran olvastam, hogy „A barátság aranyfonál, mely ha egyszer elszakad, össze lehet ugyan kötni, de a csomó megmarad.” Szép gondolat, ám hiányzik belőle a figyelemfelhívás, hogy a csomó bizony tartósabb a fonálnál, erősíti azt. Egy jól megélt konfliktus erősíti a kapcsolatot. Jóbanrosszban együtt. Nekem ez többször előfordult az életemben, bár ahhoz, hogy a kiengesztelődés felé elinduljak rengeteg bátorítás és sokszor 5-10 év kellett. Mivel a másik az írásnak nem tud visszabeszélni, levélben mondtam el, milyen túske maradt bennem évek múltán. Nem tudom bizonyítani, hogy ez meg az történt, de én így éltem meg mindent. Aztán ezt a levelet az illető kezébe nyomtam. Volt, hogy nem lett belőle semmi, volt, hogy egy udvarias gesztust tettek felém (bocsánatkérés helyett). És volt, aki elfogadta ezeket, és teret adott a párbeszédnek. Az elsők sem voltak feleslegesek. Letettem mindazt, ami fáj, megtaláltam ezzel kapcsolatban is a belső békémet, a többi már a másikon múlik, az ő terhe, vigye tovább, ha akarja.

Ez a belső béke, amit Jézus ránk hagy, mint az ő békéje. Valamint az a tudat, hogy a harc már meg van nyerve. Ez nem a problémák kicsinyítése, hanem esély arra, hogy a helyén kezeljük a vitát, és helyén kezeljük magunkat teremtményi méltóságunkkal. Tudok-e úgy békejobbot nyújtani, hogy tudom, a sértődöttségem nem emel a másik fölé? Tudok-e úgy elindulni, hogy ezt kettőnkért tegyem?

“És oda kell menni, megölelni,/ Akkor is, ha nem te vagy a hibás!/ Odamenni, esélyt adni,/ Elegendni minden tartozást!” (Pintér Béla)

Réka

Békesség

Legalapvetőbb emberi igényünk a béke utáni vágy. Szeretnénk belső békében, harmóniában élni. Szeretnénk, hogy ez a béke a környezetünkben is meglegyen. Sőt, nem hagy közömbösen minket a távolabbi világ légköre sem. Sajnos nehéz korban élünk. Mennyi békétlenség van a családban: leterheltek a szülők, nincs idejük odafigyelni a gyermekeikre. Türelmetlenek. Kevés a közös élmény: játék, étkezés, kirándulás, beszélgetés. Ez hiányzik a gyermekeknek is. Mennyi durvaság van az iskolában: kiabálnak, árulkodnak, csúfolják, kiközösítik, verik egymást a gyerekek. Van, aki emiatt nem szeret iskolába járni. De a felnőttek világa sem könnyebb: nagyon sok munkahelyen nem jó a légkör. Kritizálják, rágalmazzák egymást a dolgozók. A másik kárára akarnak előrehaladni a ranglétrán. Fizikailag és lelkileg lefáradva térnek haza. Nincs idő a pihenésre, a kikapcsolódásra. Az édesanyáknak a munka után ott vannak az otthoni feladatok: mosás, főzés, takarítás. Nem egy édesapa másodállást vállal a jobb megélhetés érdekében. Személyes, nyugodt beszélgetésre nincs idő. Csak a kötelező feladatokat beszélik meg: Mit kell vásárolni, ki megy a kisgyermekért az iskolába stb. A feszült légkör idegessé teszi a családot. Könnyű félreérteni egymást, megsértődni, meggondolatlanul szólni egymáshoz. Milyen jó, ahol otthon tud maradni az édesanya a kisgyermekével. Milyen bensőséges kapcsolat alakulhat ki közöttük. Mennyire fontos, hogy az édesapa is szakítson időt játéokra, tornásztatásra, beszélgetésre. Jó, ha a közelben lakik a nagyszülő, aki be tud segíteni. Vigyáz a gyerekekre, sétáltatja őket. A szülők így ki tudnak ketten mozogni otthonról. A családi élet harmóniájáért fáradni kell. Fontos az odafigyelés egymásra, az együttérzés, a gyermekek gondjának komolyan vétele. A legértékesebbet, az időnket kell nekik adni. Érezzék magukat biztonságban otthon. A családi élet szeretetlégköre vegye körül őket.

Hogyan lehet elérni a békességet a börtönben?

Első a helyes önismeret. Ismerjem be a hibámat, ami miatt ide kerültem. Ne másokat hibáztassak: a szüleimet, a társaimat, akik rossz útra vittek, a bírót, aki elítélt, a körülményeket. Fogadjam el a büntetést. Tetteimért vállaljam a felelősséget.

Szenvedélybetegeknél is első lépés, hogy beismerik függőségüket. Elfogadják mások segítségét. Nem könnyű elfogadni mások megítélését. Viszont tudnod kell, hogy ettől függetlenül értékes ember vagy.

A benn töltött idő lehetőség is: olvasásra, tanulásra, dolgozásra, barátkozásra. Fontos, hogy megtaláld a hozzád hasonló társat, akivel tudsz beszél-

getni. Tartsd a kapcsolatot a rokonaidal. Igényes filmeket nézzél. Vegyél részt a közösségi feladatokban: szaválás, színdarab, bibliaverseny. Tudom, hogy nem könnyű benn az élet, különösen, ha több évig tart a büntetés. Nem mindegy, hogy milyen lélekkel viseled.

Olofsson Placid bencés szerzetes gondolataival akarlak megerősíteni, aki 10 évet töltött a Gulágon 3500 kilométerre tőlünk, néha mínusz 50 fok alatti hőmérsékleten télen. A túlélésnek 4 szabályát állította fel:

1. A szenvedést nem szabad dramatizálni. Nem szabad panaszkodni, mert attól gyengébb lesz az ember.

2. Az öröm szükséges a túléléshez, ezért észre kell venni és tudatosan kell keresni az élet apró örömeit.

3. Nem vagyunk tökéletesek, de itt és most kell megmutatnunk, hogy nem vagyunk rosszabbak rabtartóinknál. Ez mozgósítja az életenergiákat

4. A negyedik szabály kicsit vallásos: akinek van hová kapaszkodnia, annak könnyebb. Mi hívők, ha a jó Istenbe kapaszkodunk, rájövünk, hogy ő is akarja túlélésünket. (Észiás Erzsébet: A hit pajzsa – Olofsson Placid élete könyvéből 104.o. – „Placid atya egy kivételével hazahozta a rabokat. Érdekes, hogy csak az nem jött haza, aki nem tudott megbocsájtani az öröknek.”)

Személyes békülési történetem

Pap barátaimmal együtt voltunk háromnapos lelkigyakorlaton. Volt köztük egy atya, aki nagyon sikeres lelkipásztor volt a fiatalok körében. Igazából irigy voltam rá, de ezt még magamnak se vallottam be. Mindenesetre nem sokszor beszélgettem vele. Ha valaki a lelkigyakorlat elején azt mondta volna, hogy Lajos kibékülsz Józseffel, azt mondtam volna, nem haragszom rá, csak ritkán beszélünk. A lelkigyakorlat végén, zárás után lehetőség volt a templomban ott maradni, imádkozni, énekelni. Én egy osztálytalálkozóra akartam menni, ám gondoltam egy kis időre bemegyek a templomba. Szép ifjúsági énekek, bensőséges imák hangzottak el. Nekem is volt köszönni valóm. Közben besötétedt. Hosszú csend után József szólalt meg: Köszönöm Uram, hogy együtt lehetek előtted Lajossal. Mellém ült, hosszasan beszélgettünk, majd megöleltük egymást és boldogan indultunk haza. A kibékülést Istennek köszöntem meg. Ha elmentem volna a belső indíttatás ellenére az osztálytalálkozóra, akkor nem jött volna létre a kölcsönös kiengesztelődés.

Lajos atya

Az ajándék...

A kórház ötödik emeleti ablakából déli irányba nézve a Józsefváros öreg épületeinek kormos, galambszaros, antennaerdőben bujkáló cserepei sejletek elő a hajnali derengésben. Délkelet felé, a Kőbányai tornyok és panelépületek előterében a korán munkába álló daruikat melegítették bátor kezelőik, üresen forgatva a gémekeket, leengedve, felhúzva a drótköteleket. Kelet felől, a Mosonyi utcában már csutakolták a rendőrlovakat, kis talicskákban hordták ki a trágyát alóluk. Ébredezett a város is. Hideg északi szél röpítette messze a reggeli derengő napfényben is haragos felhőket, ki tudja kire, mire haragudtak, talán már ők maguk is elfelejtették. Az utcán az ide-oda munkába indulók tüdejét szinte szétfeszítette a városba az éjszaka betört friss, tiszta levegő.

Ilyennek kellene lennie mindig a hajnaloknak, ilyen friss illatokkal üdének, ilyen tüdőt tisztítónak, ilyen örömet hozónak, ám az ilyen pillanatok ritkák a többmillió város életében. Általában álmos arcú, lehajtott fejű, szemekkel a földet néző emberek sűrű lépteitől koppannak a macskakövek, akik úgy menetelnek a munkába, hogy már az odaérkezésük előtt a haza-utat vágyják.

Ám a mai reggel valami oknál fogva tisztább és könnyedebb volt, mint a többi, tán épp ma történik meg mindenkivel a csoda, amire vár, amióta csak él? Vagy csak a tavasz érkezett meg a széllel? A fényes, mosolygós arcok áhítattal készültek az apró örömek befogadására, amiket ez a nap adhat. Az éjszaka összegyűrődött arcokat kisimította a remény, és hálából az emberek egymásnak is küldtek egy-egy kedves mosolyt. Innen, az ötödik emelet gyakran suvickolt ablakai mögül is tisztán láthatóak, szinte tapinthatóak voltak ezek az apró mosolyok, a csodavárás, de a levegő frissessége helyett csak a kórházi szagokat szippanthatták be a kórteremben fekvők.

Megtört arcú, és összetört csontú férfiak feküdtek az ágyakon. László, a legfiatalabb, autóbalesetben szerzett kulcsonttörést és zúzódásokat, András bácsi, a legidősebb, rosszul lépett le a lépcsőn és eltörte a combcsontját. Kálmán kocsmái verekedés közben kifecskült a vállát, megütötte a nyakát. Mihály egy elmeorvos intézetben egy szál cigarettán összeveszett betegársával, aki ellökte, és ő olyan szerencsétlenül esett, hogy eltört a csípőcsontja. Sándorról senki sem tudott semmit, mert senkihez sem szólt, nem beszélt, csak feküdt nap-hosszat. A lába volt törött, ennyi volt róla tudható, meg az, hogy hosszú, ápolatlan szakállát látva talán

hajléktalan lehet. Ezt azért is valószínűsítette mindenki, mert mindent szótlanul megevett, megivott és a nővérek semmilyen utasítását nem volt hajlandó elvégezni elsőre, csak nagyon hosszú-hosszú szünet, illetve gondolkodás után. Még most is, itt is lázadt a lelke a kötöttségek, a szabályok ellen. A kórterem jól felszereltnek volt mondható. Minden fej fölött egy lámpa, egy riasztógomb vész esetére, a gurítható kórházi ágyakon még az éjszaka után is tisztának tündek az ágyneműk, mindenki mellett egy pohár víz állt a kisszekrényen elérhető távolságban, szóval minden jól működött és a helyén volt.

A csípőtörött Mihály az ablak melletti sarokban feküdt, ahová hajnali négykor, több órás műtétje után hozták fel a földszinti helyiségből. Meztelen testét csak egy lepedő takarta. A nikotintól sötétbarnára patinásodott ujjai fölött a kézfejebe egy csövön át csöpögött az infúzió, lepedője alól egy másik csövön viszont a nedvesség szivárgott ki hólyagjából a katéteren keresztül egy zacskóba, ezzel bizonyítva a tételt, semmi sem vész el, csak átalakul. Esetleg vérré, sejtekké, zsírrá, energiává, ezáltal emberré, vagy gennyé, takonnyá, húggyá, fölösleges csatornatöltelékké, amik újra a természetbe olvadnak valahol, valamikor, ugyanúgy, ahogy az ember is szétolvad majd egyszer, tán épp itt a szomszédban, a Fiumei úti temető szelíd fainak gyökerei alatt. Mihály ágya mellett, az ablaknak háttal, egy kissé kopott kórházi széken ült egy fekete ruhás ember, egy őr, akinek az volt a feladata, hogy figyeljen, nehogy Mihály megszökjön, esetleg megbilincselje, ha dühöng, ne engedje, hogy idegenektől veszélyes tárgyakat átvegyen, és a történekekről jelentést tegyen feletteseinek mobilon, amit épp a Mihály feje fölött lévő konnektorból tudott csak tölteni. Csendesen lépett be váltás után az őr a kórterembe, az éjszaka szolgálatban lévő társával is inkább a folyosón beszéltek meg a történeteket, pontosabban a nem történeteket, mert Mihály magatehetetlenül feküdt a műtét után. Otthonosan berendezkedett a hosszú szolgálatra, kabátját az erkélyajtó kilincsére akasztotta, hátzísákját a sarokba állította, könyvet, szemüveget vett elő, s minden értékét a rajta lévő fekete farmerdzseki zsebeibe gyömöszölte, de csak a biztonság kedvéért. Olvasni kezdett.

Már a negyvennegyedik oldalnál tartott, amikor a betegek ébredni kezdtek. Kálmán nyitotta fel a szemét először. Nagyra nyílt, fekete pupilláival felmérte a terepet, nem titkolt kíváncsisággal szemlélte meg az ört. Nyakát dörzsölgetve, köszönés nélkül szólt hozzá s kérdezte meg, mennyi az idő. Cigaret-

Irodalmi oldal

tát vett elő zsebéből, és mezítláb, félmeztelenül, felkötött kézzel kiment rágyújtani a mosdóba. Mikor visszatért, szinte jajveszékelve panaszkodott, hogy a fájdalomtól egész éjszaka nem tudott aludni, ám ahogy visszadőlt az ágyára, néhány szusszanás után már úgy horkolt, akár egy gépágyú. Aztán az idő múlásával sorra ébredezett László, András bácsi, Sándor, majd Kálmán is immár másodszor. Az őr mindenkinek egyenként köszönt egy szinte hallhatatlan „jó reggelt”-tel és egy alig látható fejbiccentéssel. Az ébredés szemérmessége okozta ezt a visszafogottságot, no meg a civil betegek rátelepedett gondolatok, hogy vajon ki ez az őrzött ember, mit csinált, hogy őrzik és miért kell őrizni egyáltalán. Az őr tovább olvasott, miközben a betegek sajgó testrészeit masszírozták, kitekintgetve a fényre, az örökké tartó útját járó Napra. A nappalos nővérke lépett be a kórterembe az ügyeletes orrossal. Mindenkit végigkérdeztek kedvesen, hogy van, mi újság, mi a panasz, mit szeretne.

Mihály ágyánál először az őröt vallatta az orvos a munkájáról. Érdekes pillanat volt, amikor az őr észrevette, hogy már más szemmel néz Mihályra az orvos, pedig az egyetlen szót sem szölt eddig, és az őr sem mondott semmi konkrétumot Mihály bűneiről. Viszont mikor Mihály megszölyalt, mindent mindenkinek illedelmesen megköszönt, már-már szinte alázatosan. A nővérkének a lázmérőt, az orvosnak az érdeklődést, az őrnek, hogy ráköszönt. Hiába, mert mindenki tudta már, hogy ő egy elmebeteg, aki egy zárt, börtön jellegű intézet lakója, aki vagy embert ölt, vagy megvert valakit, vagy garázdálkodott, vagy lopott, de mindenesetre csinált valamit. A reggeli után az őröt megkérte Mihály, hoz-

zon neki egy pohár vizet. Egy vékonyfalú műanyagpohara volt, amit az előző szolgálatos hagyott itt neki, miután kiitta belőle az automata keverte jellegtelen kávéját. Az őr természetes mozdulatokkal teljesítette a beteg kérését, gondoskodásában semmi hányavetiség, semmi türelmetlenség nem volt, inkább valódi segítőkészség. Tán ez tette, hogy András bácsi Mihály felé nyújtotta saját zöld műanyagpoharát. „Fogadja el! Legalább a bajban segítsünk egymáson azzal, amink van. Nekem nincs szükségem erre a pohárra, magának meg nincs, hát most már van.” – mondta az öreg. Valóban nem érte veszteség, hiszen családja bőségesen gondoskodott róla, mindene volt, akár csak otthon. Mihály harsány köszönéssel hálálta meg a poharat, amit azonnal birtokba is vett. Átöntötte belé a vékonyfalú pohár tartalmát, kortyolt belőle s odaállította maga mellé szemmagasságba, hogy a fejét se kelljen mozdítania, ha rá akar pislantani.

Semmi sem történt, mondhatnánk. Valaki adott egy értéktelen műanyagpoharat valakinek, közben a távoli daruk emelgették roppant súlyaikat, a város nyögött egyet a hatalmas autórengetegben, az emberek végezték monoton tevékenységeiket. Ám mégis. Apró, madársóhajásnyi csoda történt itt a kórteremben, András bácsi és Mihály között. A bizalom, a segítőkészség, az emberség csodája. Igen. A nagy csodák várása közben sokszor észre sem vesszük az aprókat, amik minden nap velünk, vagy másokkal megtörténnek. Pedig ha tudnánk, ha észrevennénk...

Karaffa Gyula

Ünnep a börtönben?

Először is boldog húsvéti ünnepeket kívánok a hölgyeknek!

Nem szeretnék senkit sem megsérteni az őszinteséggel, ezért próbálok megfelelő választ adni a „Hogyan telnek az ünnepek?” kérdésre. Persze, ha jól tudok válaszolni, ami nem biztos.

Nem hiszem, hogy van olyan fogvatartott társam a börtönben - velem együtt -, aki várja az ünnepeket, legyen az Újév, nemzeti ünnep, Nagypéntek, Húsvét vasárnap, Húsvét hétfő, munka ünnepe, Pünkösöd vasárnap és hétfő, Szent István ünnepe, Karácsony.

Jelenlegi helyzetünkben a körülmények nem engedik meg, hogy az ünnepeket jól és zökkenőmentesen töltsük el. Szerintem a börtönben lévő fogvatartottak 99 %-a ennek hallatára befordul és „recseg”, mint amikor eltörsz egy fadarabot. Mindenki magába zárkózva, nem másból, az emlékeiből táplálkozik, persze akinek van.

Valójában a felnőttek a civil életben nosztalgizálnak: hogy a mi időnkben sokkal jobb volt, szebb volt. Manapság inkább a gyerekeknek szól minden, fontos is megtartani számukra, hogy információhoz jussanak.

Számomra csak elmúló, elhalványuló emlékek, amik idebent a börtönben egy életfogytiglanos elítélt számára fontosak, de az idő múlása nyomot hagy. Persze, lehet másképp, gondolja az akinek pár éve van vissza, azért mert tud tervezni, készülni a szabadságra. A tévé erre jó? Mikor megy a piros kamion a Mikulással - Karácsony van; vigyük vissza a petárdákat - Szilveszter van; olcsó a sonka, tojás - Húsvét van.

Ezért hallgatom csak és nem csinállok mást, mint jobb elfoglaltságot keresek. Aki mást mond az elgondolkodtató?

Persze azért jár az agya mindenkinek. Például jön a Húsvét. Valakinek elsőre idebent nem az jut eszébe, mi van mögötte, hanem hogy jó lesz a napi étel. Bevallom, nekem se volt régebben a tudatomban milyen háttére van, csak azt tudtam, locsolni kell, meg enni a finom sütitket, ételeket. Azonban emlékeztet 2Mózes 12 - A húsvéti bárány elrendelés; Máté 26,26-29 - Páska és Úrvacsora; Lukács evangéliuma 24,46 - „Így van megírva, és így kellett szenvedni a Krisztusnak és feltámadni a halálból harmadnap” Valami hasonlókat találhatók a Bibliában.

Nem szeretnék rossz fényt vetni senkire, de a hosszú időn át tartó semmittevés egyszer mindenki életébe elhozza a Biblia olvasását, gyülekezetbe - templomba járást. Valaki csak azért, mert unatkozik a zárkán, más pedig azért, mert megfogta Isten Szelleme, Isten igéje, Jézus Krisztus neve és igaza.

Úgy vagyok vele, hogy az ünnepek és a hétköz-

napok idebent hosszúak, ezért az olvasás, Isten szeretete, nélkülözhetetlen nekünk bűnösöknek. Persze, aki nem tud olvasni (Máté 13,9: „Akinek van füle a hallásra, hallja!”) annak segítsünk! Hátha meg akarja tudni mit jelentenek az ünnepek, a jó földbe hullott mag?

Gyermekkoromban a testvéremmel alig vártuk a húsvéti locsolást. Azt vártuk, hogy zöld lámpát kapjunk és elinduljunk a zacskóval, amibe 5-10-20-50 forintosokat kaptunk, meg a kötelező piros tojást és volt sok evés. Mikor vége volt, otthon számoltuk mennyit locsoltunk össze. Az összeget növelte, hogy tízemeletes házban laktunk. Mindenkire fújtam az erre gyártott tipikus locsoló kölnivel, és mondtam a verset:

„Zöld erdőben jártam, kék ibolyát láttam
el akart hervadni, szabad-e locsolni?”

„Kis tők, nagy tők, vigyázz, mert öntök!”

Régi, tipikus locsolóversek! Nem tudok egyelőre mást mondani, minthogy arra motiváljalak beneteket, olvassatok, forgassátok az Evangéliumokat. Ismerjétek meg Isten fiát a Názáreti Jézus Krisztust. Ki Ő, és mit tett értünk, és hová jutunk általa! Szóval az ünnepek lehetnek keserűek, recsegősek, ám az is lehet, hogy pont ekkor találsz rá a válaszra. (Pontos válaszra.)

Amit még fontos tudni: az ima ereje hatalmas! Elhagyhatatlan, bármilyen nap van!!! Hiszen Jézus mondja a János evangéliuma 14,14-ben: „Ha valamit kértek az én nevemben, megcselekszem azt” Ezért fontos az imádkozás!

Köszönöm szépen Mécses!

A Názáreti Jézus Krisztus nevében Amen.

Sz.Olivér

Nikodémus

Az új tanító megjelenése elég nagy zavart okozott a közösségünkben. Mindenkinek megvolt a véleménye róla, mivel azonban a tanács tagjai egyértelműen elutasító álláspontot képviseltek, az iránta pozitív érzéseket tápláló embereknek nem volt elég bátorsága őszintén véleményt nyilvánítani. Így nekem sem.

Köztisztelőben álló személyként és a tanács megbecsült tagjaként tisztában voltam a kötelességimmel. Család, papság és a közösség elvárásainak is meg kellett felelnem. Ám a nehézségek ellenére is felkeltette érdeklődésemet a személyéről és tevékenységéről hallottak. A csodálatos gyógyulások, tanításának újszerűsége és az egyszerű emberek felé áradó szeretete egyedülálló volt, valamint azt sugallta, hogy személyében sokkal többről van szó, mint egy önjelölt prófétáról.

Nem volt túl nehéz feladat megtudnom, hogy az Olajfák hegyén fog éjszakázni, így végül elhatározásra jutottam. Úgy éreztem, hogy az éjszakai látogatás lenne a legjobb megoldás, így talán zavaró körülményektől mentes lehet a találkozás. Szerencsére értesülésem pontos volt, és így szinte azonnal megtaláltam. A szokatlan időpont ellenére sem lepődött meg megjelenésem pillanatában. Sőt, mintha várt volna valakire. És ahogy rám tekintett, egyértelműen úgy éreztem, én vagyok az a valaki. Nagyon furcsa érzések uralkodtak el rajtam. A korábbi cselekedetei miatt kialakult tisztelet tovább nőtt bennem, sőt a személyes varázsa által rám gyakorolt hatása révén kezdett átfordulni egyfajta istenfélelembe, ám ezt akkor talán még magamnak se merem volna beismerni.

Bizalmas légkört akartam teremteni szavaimmal,

ezért ismertem el Istentől jött tanítónak. Ahogy rám nézett, úgy éreztem, tekintete egyenesen a szívembe és a vesémbe hatol, így minden érzéssel és gondolatommal tisztában van. Szavai is ezt az érzésemet erősítették meg. Az újjászületéssel kapcsolatos magyarázatát csak részben voltam képes felfogni. Igaz, hogy a közösségünkbe betérni vágyó pogányok számára előírt szertartások is hasonló elvet képviselnek, valamint Jézus tevékenységéről is hallottam már.

Még kevésbé volt érthető számomra, hogy mi szükségem lenne rá nekem is. Nekem, a tanács tagjának, aki egész életemben megtartottam a Törvényeket. Nekem, aki köztisztelőben álló személyként templomi szolgálatot végzek, adót fizetek és jótékonykodom. Ezáltal pedig biztos helyem kellenne, hogy legyen Ábrahám kebelén.

Büszke és elbizakodott voltam. Sértette az önbecsülésem, hogy egy ilyen kivételes állapotban lévő emberként is megkérdőjelezzék a helyzetemet. Sértettségem ellenére érdeklődve hallgattam tanítását, ezt leplezve csak egy ironikus megnyilvánulásra teltt tőlem. Gúnyolódásomra nem is reagált, inkább nyomatékosította mondanivalójának lényegét.

Mely szerint az ember, és így én sem vagyok képes önerőből a Törvény megtartására. Ehhez a Lélek munkájára, támogatására van szükség. Ez azonban csak az újjászületés által adatik meg. Tanítóként nem volt könnyű megérteni, pontosabban megemésztetni szavait. Ennek ellenére szeretettel és megértéssel fordult felém, szelíden kérte, hogy sértődés helyett igyekezzem pótolni a hiányosságaimat és törekedjek a megértésre.

Ekkor döbbsentem rá szánalmas állapotomra. Arra, hogy önerőből képtelen vagyok az Isten által megkívánt módon élni, így szükségem van a Tőle érkező támogatásra. Csak így szabadulhatok meg a bűn szorításából. Szavainak értelme szerint a külsőségek helyett lélekben kell fejlődni és építeni a kap-

csolatot Istennel.

Nagyon jól ismertem az általa említett rézkígyó történetét a pusztai vándorlás időszakából. Az elégedetlen és lázadó népet Isten kígyókkal büntette, melyek marására nem volt gyógymód. Egészen addig, amíg a bűnbánó nép Mózes közbenjárására vissza nem talált Istenhez.

Akinek parancsára Mózes rézkígyót emeltetett fel egy magas póznára. Ezentúl, ha valakit megmart egy kígyó, hittel kellett feltekintenie a jelképre és meggyógyult. A történet egyértelmű és világos volt a számomra, ám hogy miként kapcsolódhat össze a Mester életútjával, erre akkor még nem voltam képes válasz adni.

Ettől a ponttól kezdve tanításának a fénye egyre homályosabbá vált számomra. Azt hiszem ezért is álltam neki újra tanulmányozni az írásokat, azon belül is a messiási jövendöléseket. A tanulmányozás és a Mester cselekedeteinek figyelemmel követése révén egyre jobban kezdett kibontakozni előttem az igazság.

A Mester tevékenysége egyre nagyobb zavart okozott köreinkben, azonban a tekintélyemnek köszönhetően többször is sikerült megghiúsítanom az elveszejtésére irányuló törekvéseket. Igaz, nyíltan nem állhattam mellé, mert ezzel nagyon sok gondot okozhattam volna magamnak és a családomnak. Az írástudók kioktatása és a nép körében kialakuló népszerűsége miatt egyre erősebb hangok szóltak ellene a tanácsban.

Főleg a templomtisztításként elhíresült tevékenységét követően mérgesedett el a helyzet és szabadultak el az indulatok. Az elfogását követően felpörögtek az események. A főpap és a helytartó előtti kihallgatások és az elítélése, valamint kivégzése nem egész három nap alatt lezajlott.

Tehetetlen voltam, de az eseményeket figyelemmel követve úgy éreztem, hogy nem is létezhet olyan földi erő, mely kimenthetné a felheccelt tömeget, a papság és a rómaiak karmai közül. Az egész

egy színjáték volt, a hamis tanúk és vádak nyilvánvalósága révén az eseménysorozat inkább hasonlított egy lincseléshez, mint törvényes eljáráshoz.

Végül megtörtént a keresztre feszítés és ahogy feltekintettem a meggyötört és tehetetlenül függő testre, mindent megértettem. Az Emberfiát úgy emelték fel a kereszten, mint a póznára erősített rézkígyót a pusztai vándorlás során: a bűnök bocsánatára. Ha valaki hisz ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

A Mester szavai és a próféciák összekapcsolódtak az emberiség történetében. Nem maradt több kérdőjel bennem. Három évre volt szükségem ahhoz, hogy megértsem, viszont a továbbiakban már nem voltak kétségeim. Ő az, akiről a próféciák szólnak. A Messiás. Erre a hitre van szükség ahhoz, hogy az ember elérje az üdvösséget. Olyan hit ez, melyet senki nem képes elérni saját erőből. Ez a hit Isten ajándékaként és a Lélek munkája által alakulhat ki. A Lélek munkája által, mely láthatatlanul megy végbe, olyan, mint a szél, amely fúj, de nem látható. Senki nem tudja honnan hová tart. Csak az általa elvégzett munka eredménye látszik.

Szükségem is volt rá, mert hathatós támogatása nélkül nem lett volna elég bátorságom felvállalni a hitet. Így azonban megtettem. Mialatt hittársam József bizonyoságot tett a hitéről, azáltal, hogy elment a helytartóhoz elkérni a Mester testét, én mirhát és áloét vásároltam a balzsamozáshoz. Lehet, hogy egy kicsit túlzásba estem a közel 30 kilóval, de nem szerettem volna, ha bármiben is hiányt szenvednénk a végtisztesség megadása során. Ezt elengedhetetlen kötelességemnek éreztem Józseffel együtt.

A meggyötört és sokat szenvedett testet levettük a keresztről és a szokásokkal ellentétben nem engedték át az asszonyoknak. Sietni kellett, hogy még aznap el tudjuk temetni, ám ennek ellenére a tőlünk telhető legalaposabban megmosdattuk. Lezártam a szemét és mind a ketten megcsókoltuk. Majd a hagyományoknak megfelelően tiszta vászonba göngyöltük az illatszerekkel együtt, és a sírfal melletti kőpadra fektettük a testet. A megmaradt balzsamot és a különféle jó illatú keneteket a test köré helyeztük. Végül pedig egy hatalmas kővel lezártuk a sír bejáratát.

Úgy gondoltam, hogy méltóságom és befolyásom meg fog oltalmazni a többség támadásaitól, de tévedtem. Így csak egy út maradt előttem. Igaz, ha nem ilyen irányt vettek volna az események, akkor is ezt az utat választottam volna. A vagyonomat a közösség rendelkezésére bocsátottam az evangéliumi munka terjesztése érdekében, melyből én is tevékenyen veszem ki a részem a mai napig.

Nikodémus elképzelt gondolatait
Misi írta le

Szikla-elgördítő

Február, március, április. Lépegetünk a tavasz felé. Nagyböjt, majd húsvét következik, ünnepel a család. Csokinyuszik, sonkaillat, műanyagflakonos kölni, kicsibés díszek és újabban: tojásfák pasztell műanyagtojásokkal feldíszítve. Kicsit sajátos, kicsit olcsó, de legalább a kölni nem törik el a pityókás nagybácsi zsebében, amikor beborul az árokba, és ha a tojásfáról lefújja a díszeket az áprilisi szél, akkor sem lesz túl nagy a baj, maximum kicsit behorpadnak a díszek.

Ha megkérdezel valakit, hogyan készül a húsvét-ra, mit fog válaszolni? Valószínűleg ilyesmit: vettem sonkát és idén a tojásfestéshez tutira felveszem a gumikesztyűt, hogy ne legyenek lilák az ujjaim. De vajon tényleg ennyi csak a húsvét? Mi lenne, ha az idén megpróbálnánk a lényegét (is) látni? Esetleg felfedezni benne valamit, ami komolyabb következményekkel jár?

Jézus 40 napja és a nagyböjt

Mielőtt Jézus tanítani kezdett volna, negyven napra a pusztába ment. Imádkozott és böjtölt. Napjait magányban töltötte, csak vadállatok vették körül. Elvonulása végén a gonosz háromszor megkísértette a kimerült Krisztust. De mivel? Először étellel, majd azzal, hogy tegye próbára teremtőjét, valamint harmadszorra a hatalommal. És hogyan? Beszélt hozzá: úgy kísértette, hogy ötleteket adott neki. Nem a konkrét, friss, illatos kenyérral kínálta, hanem gondolattal: „Ha Isten Fia vagy, mondd, hogy ezek a kövek váljanak kenyérré.” Miért fontos ez? Sokan hajlamosak vagyunk nem észrevenni a Sátánt, ha az bentől szólít meg minket, két értelmes elképzelés között elrejtőzve.

A böjt olyan körülményeket teremt, ahol a felesleges, figyelemelterelő gondolatokat korlátozhatjuk, a fontosakat, hibásakat kiemelhetjük és korrigálhatjuk. És persze sebezhetővé is tesz minket a böjt, emberi testünk, lelkünk már szenved a maga hiányait. Gyengébbek vagyunk, ezért lesz a vége az igazi próbatétel, amit ha kiállunk, maradandó értékeket nyerünk.

Böjtben nem csak az ételt korlátozhatjuk. Modern, dopaminéhes életünkben számtalan dolog tehet minket függővé, érdemes átgondolni, mi az, ami leginkább eltávolít minket önmagunktól és Istentől. Talán egy sorozat? Vagy a telefon? Dohányzás? Találjuk meg, ami korlátoz és tanuljunk önfegyelmet. Máskor is, ám most különösen.

Szenvedés és feltámadás

Jézus passiója egy váddal, tárgyalással majd ítélettel kezdődött. Testi és lelki szenvedések, megaláztatások végtelennek tűnő, kegyetlen tortúrája. A

kín mértéke láthatóvá tette a bűn mértékét, amiért szenvednie kellett. A mi életünkben is számtalan fájdalom, várakozás és stigma (megbélyegzés) kíséri a mindennapokat, viszont Krisztus passiója azt üzeni: Isten nem a bírói székből nézi a büntetésünket, hanem ott ül mellettünk a vádlottak padján. A szenvedés nem végcél, hanem egy olyan út, ahol a kereszt hordozása a belső tisztulás eszköze. Börtönben töltött évekre is gondolhatunk ekképp, a magány, az elzárás, távolság a szeretettől és a szabadságtól rettenetes. Mivel meg nem történtté tenni a bűnt, elkerülni a bűnhődést nem tudjuk, éljük meg és engedjük, hogy építsen, formáljon minket.

A szikla elgördül, és kilép a feltámadott

Jézus sírjához asszonyok indultak vasárnap hajnalban, hogy végtisztességet adjanak: lemosdassák, illatos olajokkal kenjék be a holtat. (Ez az aktus a szombat miatt elmaradt, kapkodva tették a sírba Jézust pénteken.) Mikor megérkeztek, Jézus nem volt már ott, angyalok tájékoztatták őket a feltámadásáról. Érdekes, hogy a Biblia nem mutatja be a pillanatot, amikor Jézus elgördíti a követ és kilép a sírból, amikor újra mozogni, lélegezni kezd és újra rásüt a Nap. Vajon mit érzett, mire gondolt akkor? Nem tudjuk. Viszont mindannyian megélhetünk feltámadásokat életünk során, még a rácsok mögött is. Ahogy a Biblia sem írja le a pontos pillanatot, úgy a mi legfontosabb változásaink is gyakran láthatatlanul, csendben történnek. A valódi szabadulás nem akkor kezdődik, amikor kinyílik a börtönkapu, hanem amikor odabent, a falak között a régi testben megszületik az új ember, aki számára a kő már nem akadály, hanem csak egy jel, hogy a múltat maga mögött hagyta.

Anna

Jóvátétel – lehetetlen küldetés?

Ahogy egyre régebb óta vagyok fiatal, mind többször gondolkodom el egy-egy elvont fogalom valódi jelentésén – amolyan „*vajon mit akart a költő*” jellegű elmélázással.

Most sincs ez másként... Jóvátétel. Használjuk ezt a szót, de vajon hányszor gondolkodunk el igazán a mélységén?

A Magyar Nyelv Értelmező Szótára alapján a „*jóvátétel olyan cselekedet, amely kártalanítja a sértettet, vagy helyreállítja az igazságot, amely lehet anyagi vagy erkölcsi jóvátétel is.*”

Szépen hangzik, de vajon a gyakorlatban hogyan is néz ez ki? S egyáltalán: lehetséges-e igazán jóvátenni egy-egy vétkünket, vagy csak áltatjuk magunkat?

Arra jutottam, hogy tárgyi dolgok tekintetében sokkal könnyebb a jóvátétel. Hiszen ha eltörök egy poharat, vehetek helyette egy másikat, igaz? Kicsit nehezebb a helyzet, hogyha az egy antik darab volt, üknagyanyai örökség, ugyanis akkor már ott van az eszmei értéke is, amit sehogy sem fogok tudni hozzáadni. Reménykedhetek abban, hogy akié a darab volt, megbocsát nekem, értékeli igyekezetemet a pótlással. Elgyászolja a veszteségét, megőrzi az emlékeket, amik az eszmei értéket alkották és komolyabb lelki sérülés és kapcsolatunk elvesztése nélkül tovább tudja élni az életét. Ismerjük el azonban, hogy sokszor még ez sem ilyen egyszerű... Pedig csak egy pohár volt!

Sokkal nagyobb kihívást jelent, ha valakinek testileg vagy lelkileg okozunk sérülést, netán elveszünk valakinek az életét, amelyet soha nem fogunk tudni visszaadni. Be kell látnunk, hogy ezzel akkora pszichés törést okozunk embertársainkban, amit nem lehet egy egyszerű vásárlással, bocsánatkérésrel helyreállítani, kárpótolni. Ugyanakkor ez semmiképpen sem mentesít minket az alól, hogy ne próbáljuk meg. De nem, ne csak egyszer megpróbáljuk! Hanem folyamatosan újra meg újra tegyünk annak érdekében, hogy ezt a sebet gyógyítsuk. Hiszek abban, hogy az őszinte beszélgetések, a szeretetteljes odafordulás hatalmas erővel bírhatnak ebben a folyamatban. Ehhez azonban kell bátorság, nyíltság és az, hogy beengedjem a másikat a lelkem bugyraiba. Nem csak látnom kell a másik belsőjét, de láttatnom is a sajátomat.

Jóvátétel. Helyreállítás. Kártalanítás.

Visszagondolok arra, amikor elhittem valakinek,

hogy szeret és velem akarja leélni az életét. Milyen felemelő érzés volt kiválasztottnak lenni! Terveket szőni. Elhinni azt, hogy sikerülhet! A fellegekben jártam. De mint tudjuk, magasról lehet nagyot esni. Velem is ez történt. Egyik pillanatról a másikra elvették az álmom. Reccs! Belül eltört valami. Nem azért, mert egy fiatal párkapcsolatban ne lehetne benne az, hogy a két ember rájön, hogy mégsem egymáshoz illők. Hanem a sok hazugság miatt, amik utólag kiderültek. Megaláztak, összetörték. Haragudtam. De legjobban magamra. „Miért vagyok ennyire hiszékeny?” - kérdezte tőlem egy korábbi lelki sebem.

Mi köze ennek a jóvátételhez? Sosem érkezett meg az őszinte bocsánatkérés, annak belátása, hogy nem volt igazságos az, ahogy velem bántak. S azt hiszem, ez tud nekünk embereknek a legjobban fájni: az igazságtalanság! A mai napig küzdök azzal, hogy igazán meg tudjam bocsátani az egészet. Miért is, ha elvileg jó keresztényként bocsánatkérés és jóvátétel nélkül is meg kellene bocsátanom? Azért, mert mélyre ment és ezt sosem ismer-te el a másik fél. S ez a baj, a lelki törésekkel. Gyakran sokkal nehezebben gyógyulnak, mint a testi sérülések, pedig egy amputált láb sem nő vissza sosem. Egy amputált lélekdarab nem hogy nem nő vissza, de a heg, ami ott marad, szinte lehetlenné teszi a protézis felhelyezését.

Vajon van-e jóvátétel ilyen esetben? Sokat morfondíroztam ezen és arra jutottam, hogy van. Csak éppen nem feltétlen attól, aki a sebet ütötte. Hiszen arról a személyről valószínűleg sosem fogom már elhinni, hogy nem fog többet bántani. S jelen helyzetben, nehezen hiszem el bárkiről, aki közeledik, hogy nem fog sérülést okozni. Mégis, ha valaha ez a bántás jóvátételre kerül, akkor azt valószínűleg egy másik emberen keresztül tudom megtapasztalni: aki felé őszintén meg tudok nyílni, aki szeretetteljesen és türelemmel fordul felém, aki nem csak lát, de láttatja is magát. Ehhez azonban nekem is bátornak kell lennem, hogy beengedjem lelkem bugyraiba. Lehetetlenség lenne? Szinte igen. De nem teljesen.

Hiszem, hogy mi emberek nem csak bántani tudjuk egymást, de gyógyítani is. Így ha a magunk bűneit netán nem is tudjuk jóvá tenni, lehet, hogy másokét viszont igen. Nem szabad feladnunk a reményt és kitartónak kell lennünk ebben

„...mert tudjuk, hogy a megpróbáltatás szüli az állhatatosságot, az állhatatosság a kipróbáltságot, a kipróbáltság a reménységet; a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adott Szentlélek által.” (Róm 5,3b-5)

Klára

Vándorlásunk

Úton vagyunk mindnyájan. Születésünktől kezdve haladunk életutunkon, ami egyre jobban fogy, haladunk egy cél felé, ahová kivétel nélkül meg fogunk érkezni. E földi világból az eljövendő felé. Az Úr Jézus azt ígéri, amennyiben Őt követed, a Mennybe fogsz jutni. Így van megírva: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam.*” (János 14,6) A „csak” azt fejezi ki, egyedül Jézus által lehet eljutni az Atyához ebben az életben. Van, aki azt mondja, minden út (és az ezt állítók lelki utakra gondolnak) az Istenhez vezet. Az Úr Jézus azt mondja, ebben a földi életben egyedül Ő az út és csak rajta keresztül, Őt követve jut az ember a Mennybe. Sőt, hit által már a benne hívőké ez az ígélet is.

Olyan korban élünk, amikor sok nyugtalanító hír vesz bennünket körül, és sok nyugtalanító eseménynek vagyunk részesei. Családban, közlekedésben, munkában és más egyébben is. Az Úr Jézus azt mondja, ne nyugtalanodjon a szíved és a nyugtató terápiát is elárulja, ami így hangzik: „*higgyetek Istenben, és higgyetek énbennem!*” (János 14,1) Az Istenbe vetett hit megnyugtatja az embert. A nyugtalanság másik oka belülről fakad és a bűnből származik. Amikor azt mondja az Úr Jézus: „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.*” (Máté 11,28) akkor nem arra a fáradságra gondol, amit az üres pénztárca, gyomor, vagy más családi, egyéb bajok, gondok okoznak, hanem azokra, akik belefáradtak a bűnébe, akiknek a bűn terhe nyomja a szívüket, azokat szabadítja meg az Úr.

Gyakran e földi vándorlás alatt a hívő szívet is beárnyékolja a bűn és megterheli, tehát a hívőknek is szól Jézus hívó szava, mert a bűn terhétől egyedül Ő tud megszabadítani.

Vándorutad meglehet olyan szakaszhoz érkezett, amikor testileg is korlátok vesznek körül és bűnöd következményének terhe kétségkívül jelen van az

életedben. A jó hír az, hogy a testileg rab ember is lehet szabad. Nem kell a terheidet hordozni, mert Jézus lábához leteheted és megtapasztalhatod, hogy az Úr jelenlétéből megnyugvás árad. Boldog az a szív, aki Isten igazságára szomjazik! Meg van írva: „*Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtetnek.*” (Máté 5,6)

Földi utunkon sok útitársunk akad: családtagok, barátok, osztálytársak vagy a börtönben szobatársak, ellenben bevezetni Istenhez egyedül az Úr Jézus képes. A vele való találkozás helye pedig a kereszt, ahonnan indul a keskeny út, amin már nincsen egyedül az ember, hanem az Úr Jézussal járja élete hátralévő szakaszát.

Arra bátorítalak, ha még nem tetted, tedd meg, hogy állj meg életutadon, és szólítsd meg az Úr Jézust! Mindegy honnan jössz, mindegy mi van mögötted, állj meg és öntsd ki a szíved Krisztus előtt, aki bűneidért cserébe hitet fakaszt a szívedbe és Isten nyugalma benned is megjelenik. Kívánom, hogy éld át és aztán éld meg mindennapjaidban Isten vigasztalását, jelenlétét földi utadon, falakon belül és falakon kívül is!

„*Maga az Úr vonul majd előtted, ő maga lesz veled. Nem hagy cserben téged, és nem hagy el: ne félj hát, és ne rettegj!*” (5Mózes 31,8)

Szeretettel,
Boros Lajos

Csönd van a szívemben

Csönd van a szívemben.
Volt mikor haragvón lobogott,
Vagy szerelmesen dobogott,
De most nagy a csöndesség.

Nincs oly' eszme, oly' szerelem,
Mitől zakatolna a szívem.
S mi elégett a lángokban
Nem találom ...
Sem koromban, sem hamuban,
De keresem ...

Talán ezt a csendességet,
Ezt a nyugalmat vártam.
Ezt a düb-dáboló ütemességet,
Mit a parázs alatt találtam.

De most nagy a csöndesség.
Néhány apró, halk dobbanás,
Pár kipp-koppanás.
Ez minden. De érzem ...
Valami érlelődik bennem.

Elteltek hosszú hónapok,
És a parázs nem akart lángra kapni.
Nem szállt a pernye, sem zsarátnok.
Hallom a fűjtatót levegőért kiáltani.
Csöndes szívem lesz még viharos,
S majd akkor ...
A lelkem üllője
A kalapácstól lesz visszhangos.

Lenhardt Mihály

Börtön-keresztút

A nagybőjti időben kijárunk a ligetbe – a falu ligetébe – a kálváriához. 14 stáció vezet el a kápolnáig egy térkövezett, sík egyenes úton, mivel hogy alföldön vagyunk, és itt szintkülönbséget nagyítóval kell keresni. Általában péntekenként megyünk ki a gyerekekkel a kálváriához, és míg ők örült módjára bicikliznek vagy rollereznek körbe-körbe a tölgyek között, addig a férjem és én végigjárjuk Krisztus szenvedésének 14 állomását. Így készülünk minden pénteken a 15. állomásra, annak végső, húsvétvasárnapi beteljesülésére: a feltámadásra.

Egyik évben nagypénteken akkor mentünk ki a ligetbe, amikor az ünnepi közösségi keresztútjárás zajlott éppen. Már nem emlékszem, hogy a gyerekeimmel mi volt; hogyan voltak képesek annyira fegyelmezettek lenni, hogy szinte végig tudjam figyelni mind a 14 állomás eseményét. De ez történt! - és meglepődve hallgattam a felolvasókat, akiknek szavai nyomán *börtönsorsokkal* jártuk végig Jézus kinszenvedését.

Az 1. állomás: *Jézust halálra ítélik*. Az utána következő szöveg arról szólt, hogy a ma embere, sok-sok civil már nem is ismeri a bűn fogalmát. Nem ismeri a lelkiismeret szavát, nem is igazán tud különbséget tenni jó és rossz között. Egyáltalán nem hallja a belső hangot, hogy például „ezt most ne tedd!”, vagy amiatt meg „kérj bocsánatot!”, vagy emezt meg „bánd meg és tedd jóvá!” A polgári- vagy büntetőtörvénykönyvet nagy vonalakban azért még ismeri a többség. Kivéve, aki nem. És itt következett egy srác esete, aki a bírósági tárgyalásán mint vádlott a végsőkig ismételte, hogy ő semmi rosszat nem csinált, nem tudja, miért van itt. Tizenhárom rendbeli lopással vádolta az ügyész, de ő nem tudta, hogy a lopás bűn, és a lopásért büntet a társadalom. Ő csak azt tudta, hogy a TikTok-on nagyon menő videókat látott olyan trükkökről, amiket bevetve le lehet nyúlni ezt-azt üzletekből. És a reggeli rádiós műsorban is hallott valamit a lopásról, amit nem viccnek értett, hanem komolynak. A tárgyalóteremben esett le neki, mit tett, és annak mi a következménye.

Jézust ártatlanul ítélték el. Ezt a fiatalt pedig úgy ítélték el, hogy csak azt hiszi, hogy ártatlan. Ébresztő! Újra kell tanulnunk a bűn fogalmát, újra kell tanulnunk a bűnbánat gyakorlatát, hogy Jézus elítél- tetése üdvösséget szerezzen számunkra.

A 6. állomás elmélkedése is élénken él bennem. *Veronika kendővel törli Jézus arcát*. A következő szöveg arról szólt, hogy a Maglódi úti börtönben karácsonykor, pontosan szentestén az egyik rabhoz „vendég érkezett”, a felesége. Ez annyit tesz, hogy a zárkája ablaka a börtön területén kívülre, egy füves területre nézett. Az asszony odaállt arra a területre, és az egyik kis bokrot feldíszítette karácsony-

fadíszekkel. Fogott a kezébe egy gyertyát, és meggyújtotta. És csak állt, álldogált a gyertyával rendíthetetlenül, órákon át. A férje nézte őt az ablakon át. Amikor leégett a gyertya, újabbat vett elő, azt is meggyújtotta, és amikor az is leégett, megint újabbat vett elő. A férfi mindvégig az ablaknál állt, és nézte őt. Így telt el a házaspár szentestéje.

Veronika kétezer éves találékonysága minden mai emberben is ott lakozik, aki nagyon szeret. Ez az egyetlen valódi célja életünknek: hogy nagyon szeressünk. És ha ezt megtapasztaljuk, akkor a kifejezésére alkalmas módok és eszközök maguktól formálódnak ki a szívünkben áldozat-érzés nélkül.

A 9. állomás – *Jézus harmadszorra esik el a kereszt súlya alatt* – valahogy így szólt: egy fiatal elítélt nagyon szeretett volna leérettségizni a rácson belül. Végre bejutott az iskolapadba, tanult nagy lendülettel. Azonban néhány spanon keresztül hamarosan bekerült az életébe a drog is. És a tanulást, a célt, az álmait szép lassan felemésztette, olyannyira, hogy kiesett az osztályból, a csoport leérettségizett nélküle, neki pedig szinte semmi más nem maradt az életében a kábszin kívül.

Jézus feláll, pedig már harmadszorra kell felállnia, és azon bűneink sújtása miatt is, mint az összes függőbetegség, káros szenvedély. Hogyan lehet ezekből felállni, amikor a Sátán köteléke olyan szétszakíthatatlannak tűnik? Egyedül Jézussal. Neki van ereje, neki van reménye ahhoz, amihez nekünk józan ésszel már nincs.

Ezek a stációk maradtak meg legmélyebben az emlékezetemben.

A befejezést pedig így vallom: az örök 15. állomás a *szabadulás*. Civileknek és raboknak egyaránt. Ki! Ki a bűn rabságából, tisztán és megváltva! Ki a börtönből, örökre szabadlábba! Ki a sírból, örökre feltámadva!

Zsóka

Elmélkedés a jó és a rossz fáról

„Így minden jó fa jó gyümölcsöt terem, a rossz fa pedig rossz gyümölcsöt.” (Mt 7,17)

Jézus a jó és rossz fa példájával az utolsó ítélet komolyságára figyelmeztet, de életünk során egyik véglet sem írható ránk maradéktalanul: többnyire közepes fák vagyunk, amelyek jó és rossz gyümölcsöt egyaránt teremhetnek. Az Úr azonban türelmes gazda, aki nem vágja ki azonnal a terméketlen fát, hanem gondosan ápol, hogy legyen időnk a megtérésre. Szent Pál is erről tesz tanúságot: Isten hosszantűréséből a kegyelem által még a rossz fa is jóvá válhat – és ez másokat is megtérésre indíthat, ezért ne ítéljünk elhamarkodottan, és saját gyümölcs

cseinket is vizsgáljuk meg alázattal. Amikor az Úr Jézus a jó és rossz fáról beszél, a két végletet állítja elénk, amelyek már az utolsó nap végleges ítéletére figyelmeztetnek.

Földi életünk során azonban senki sem mondhatja el magáról, hogy ő tökéletesen jó fa, mint ahogy szintén korai volna bárkit is mindenestül rossz fának nevezni. Mi többnyire közepes minőségű fák vagyunk, melyeknek megvan a lehetőségük mind nagyszerű, mind pedig értéktelen gyümölcsöt teremni.

„Szerencsénkre” az Úr türelmes gazda, aki – ahogy egy másik példabeszédben halljuk – a terméketlen fát sem vágja ki rögtön, hanem körül ássa, megtrágyazza, és haladékot ad neki, hogy összeszedje magát, és gyümölcsöt hozzon.

Szent Pál ezt az isteni türelmet ünnepli: „Éppen azért találtam irgalmasságot, hogy Krisztus Jézus rajtam, az elsők mutassa meg egész hosszantűrését, okulásul azoknak, akik hinni fognak benne az örök életre.” Az Apostol saját személyében szolgáltat bizonyítékot arra, hogy a kegyelmi rendben megtörténik az is, ami a természetben lehetetlen: a konkoly búzává, a rossz fa jó, bő gyümölcsöt érlelő fává változhat, sőt egyetlen fa metamorfózisa a többi rossz fát is jóvá alakíthatja. Éppen ezért őrizkedjünk az elhamarkodott ítélettől, a magunk gyümölcszeivel pedig mindig legyünk óvatosak. Hiszen a kívülről szép és kívánatos gyümölcs is lehet férges vagy vegyszerrel mérgezett: legtisztábbnak gondolt szándékainkba, törekvéseinkbe is belebújhat ösztönös önzésünk, megfertőzheti a meghatódás saját kiválóságunktól vagy éppen az alázatosságban való tetszelgés.

Barsi Balázs atya

SUDOKU

5		6		9			4	
		4		1	8			5
8	3		7		5		2	6
					6			
				5	9	4		
	9		8	7		5	6	3
	5		9		4	6	7	
		8	5				9	
9		7	3				5	8

Egy kerékpározás után történő eset átformáló ereje...

Az egészség az emberi létünk egyik legnagyobb kincse, melynek elvesztése során szomorúvá válhatnak onnantól az addig életvidáman eltöltött napok.

Három olyan hely van, ahol átértékelődik bennünk életünk igazi értéke. Egyik ilyen hely a kórház, amikor egy látogatás során, vagy esetleges szükséges gyógykezelés alatt láthatjuk, hogy az egészség mennyire mulandó tud lenni, és ezért is fontos minden ember számára.

Másik hely a börtön, mikor a nehéz vasajtó bezárul valaki mögött, és a szabadság elvesztése súlyos teherként nehezedik rá. Ilyenkor kiszolgáltatottá válik azáltal, hogy meg van fosztva a szabad élettől.

Talán ennél is megrázóbb lehet ha belépünk egy temetőbe, és arra gondolunk, hogy a föld, amin állunk, most a talpunk alatt van, ám egyszer majd a fejünk fölé kerül. Tudjuk, hogy minden egyes nap közelebb jutunk ehhez az eseményhez, hiszen a földön csak átutazók vagyunk. Mivel a földi életünk egyszeri és pótolhatatlan, ezért fontos szem előtt tartani a valódi értékeit.

Minden ember számára lehetnek más fontos értékek is, ám abban biztosan egyetértünk, hogy a legfontosabbak között ott találhatóak az egészség, a szabadság és egy megelégedetten eltöltött földi élet. A kereszténység számára nagyon fontos még ezek mellett a békesség megteremtése és megtartása, hiszen a Biblia olvasót arra buzdítja Isten, hogy békességben éljenek minden emberrel.

„Ha lehetséges, a mennyire rajtatok áll, minden emberrel békességben éljetelek” (Róm 12:18 KG)

Sokszor ez nem könnyű feladat, főleg akkor, amikor sérelem ér bennünket. Ilyenkor vajon hogyan tudom megtartani a békességemet? Főleg ilyen helyzetekben van nagy szükségünk arra, aki megnyugtatja a lelkünket, lehet az a hitünk, vagy egy barátunk, ismerősünk. Egy olyan valaki, aki együtt tud érezni zaklatott lényünkkel.

Egy viharos nyári napon történt, amikor biciklivel próbálkoztam átjutni a városunkhoz közel lévő településre a kerékpárúton. A szél az erejét fitogtatta, és egyáltalán nem az volt a célja, hogy a segítségemre legyen, hanem szembe kerülve velem hátráltatott. Mivel az erőlködéstől már alig bírtam tekerni a biciklit ezzel hátráltattam a mögöttem jövőt, aki szerette volna, hogy gyorsabban haladjunk.

Egyszer csak egy hatalmas lökést éreztem a hátamon. Időm se volt megijedni, mintha szárnyra kapott volna a bicikli, és repültem vele együtt. A következő emlékem az volt, amikor találkoztam a kőkemény aszfalttal, amelynek szomszédságát egy hatalmas kukoricás szegélyezte. Éppen arcra estem, és a fogaim is repültek. Az egyik tövestől, a többi elől lévő részben. Sőt, aki a balesetet okozta, biciklivel együtt rám zuhant. Mivel neki nem történt

baja, így felállt és tovább hajtott. Hála Istennek a kerékpárút másik oldalát a főútvonalról egy árok választotta csupán el, így könnyen belátható volt az ott haladó járművek számára. Az úttesten elhaladó autók közül meg is állt valaki, és segítségemre sietett, mentőt hívott, így kerültem a kórházba. Amikor az orvos meglátott azt mondta, hogy a sebgyógyulás után szükséges lesz plasztikai sebészetet végeztetnem, ahhoz, hogy visszakapja arcom a baleset előtti állapotát.

Bevallom, eleinte nem tudtam az elkövetőre békességgel gondolni, ám Isten közelebb volt hozzám ebben az állapotban, mint ahogyan azt én gondoltam. Szívem talaját megmunkálta a megbocsátásra, és az arcomon csodálatos gyógyítást végzett, így nem volt szükség plasztikai műtétre. A hegeknek nyoma sem maradt, olyan tökéletesre sikerült az Úr reparálása. Igaz, a fogam nem nőtt ki, azt pótolni kellett.

Mindkét kezem kötésben volt, és ez miatt kiszolgáltatottá váltam, ugyanakkor volt időm elmélkedésre. Ekkor leltárt készítettem azokról az érzéseimről, amelyek a békétlenség állapotában akartak tartani, és haragot táplálni a balesetet okozó ellen, valamint azon érzelmekről is, melyekben már ott csírázott a megbocsátás szándéka.

A leltárkészítés lényege, hogy az adatok a valósnak megfelelőek legyenek és azt tükrözzék vissza.

A gyógyulás időszaka hasznos volt, hogy az életem igazi értékeit tartsam meg, és a többit kárnak és szemétnak ítélem, így a harag a szemétre került, és győzött a szeretet, a másoknak való önzetlen megbocsátás.

Mindannyiunknak lehetnek fizikális és lelki sérülései, amelyekből szükség van gyógyulásra, és megbocsátásra ahhoz, hogy a békesség velünk legyen, és maradjon, ahogyan azt az 1Thessalonikai levelek 5:23 (KG) versében is olvashatjuk.

„Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére.”

Szeretettel: Éva

A duzzogás

Nagymama szeretett duzzogni. Ha nagyapa késett vagy nem vette észre az új kötényt vagy új frizuráját vagy netalán kicsit pityókásan érkezett haza pénteken, munka után, akkor nagymama egy szót sem szólt, csak kiment a ház mögé, leült a kispadra, keresztbe fonta a karjait, felemelte az orrát és úgy tett, mintha a körtefa tetején ücsörgő rigó lenne egyedüli érdeklődésének tárgya. Nagyapa ilyenkor utána somfordált és próbálta kitalálni, hogy mit követhetett el.

- Új a frizurád Anci? - kérdezte udvarló hangon, de nagymama csak még magasabbra emelte az orrát.

- Akkor bizonyára ez a rakott szoknya lehet a ludas! Sirüljél csak egyet Ancikám! Had lássam, hogyan ring a kerek csipőd körül, no!

De nagymama olyan gyilkos tekintettel nézett vissza, hogy nagyapa hirtelen fehérebb lett, mint a meszelt fal. Majd miután a tekintetével ledöfte nagyapát, visszafordult és újra a körtefa tetején fészkelő rigóra szegezte a tekintetét.

- No, akkor tán késtem. Hát az úgy volt... - kezdte, de be is fejezte nyomban a mondókáját, egyrészt, mert tudta, hogy nagymama az ilyen beszámolóktól nem lágyul meg, másrészt meg hát a mentegetőző férfi szánalmas egy jószág (ezt az igazságot egy kollégájától tanulta múlt pénteken, a sarki kocsmában a negyedik fröccs után).

Szóval nem használt semmi, nagymama mereven nézte a rigót, a levegő állt, levél se rezgett, csak egy légy döngicsélt körülöttük és a tyúkok kotkodácsoltak halkán, oda- odapislantva rájuk, mintha titokban figyelemmel követték az eseményeket.

Nagyapa egyszer csak gondolt egyet, hátat fordított és mint aki jól végezte dolgát, halkán füttyörészve otthagya nagymamát. No, de nem ment ám messzire, csak odalapult a sarkon túl a falhoz. Ott várta csendben, lélegzetvisszafojtva, hogy nagymama elunja végre a duzzogást és elinduljon a házba vacsorát készíteni, mert duzzogás ide vagy oda, a vacsora szent dolog volt, negyvenöt éve, mióta há-

zasok voltak, még csak kétszer maradt el a közös vacsora, egyszer betegség miatt, egyszer meg tűz miatt, ami a szomszédban ütött ki és hajnalig oltották, mire végre kialudt.

Szóval ott állt nagyapa a falhoz lapulva már hosszú percek óta, nagymama pedig kezdte elunni a duzzogást, éhes is volt, meg bosszantotta a dolog, hogy eredménytelenül ücsörög itt, ilyen még nem volt, hogy az öreg csak úgy lelépjen békítés nélkül, muszáj lesz hát felállnia és bemennie a házba, majd odabent tovább duzzog bizonyisten, de hát a vacsorát csak el kell készíteni valakinek, az öreg meg nem ért hozzá, no. Feltápáskodott hát, de ahogy befordult a sarkon, az ott lapító nagyapa hirtelen elkapta a derekát.

- MÉGVAGY BOSZORKÁNY! - kiáltotta és azzal a lendülettel belecsókolt a nyakába.

Nagymama felsikoltott, aztán nevetni kezdett. Alig tudta abbahagyni. Végül, mikor már jól kinevették magukat és elindultak összeölelkezve a ház felé, nagymama megszólalt.

- Ma vagyunk negyvenöt éves házasságunk öreg! Hozhattál volna legalább egy szál virágot!

- Hinnye, Anci! Hát jogosan duzzogtál! Vacsora után kimegyünk a rétre és leszedem neked a legszebb virágokat! Jó lesz- e így?

- Jó. - mondta megenyhülve nagymama. De azért még odabökte:

- Az a te nagy szerencséd öreg, hogy nem tudok rád haragudni!

- Tán csak nem szeretsz?

- Tán csak kicsit. - kacsintott rá nagymama és leporolta a kötényt, mielőtt beléptek a házba.

A kötényről, mint a por, úgy füstölt el a maradék duzzogás. Felszállt a levegőbe, befordult a sarkon túl és lassan, módszeresen ráhullt az egyik tyúkra. Az azon nyomban kárált egyet és peckesen hátat fordított a kakasnak.

Szerző: N. Anna

Tisztességes emberóriás, élő katedrális

Egészen biztos, Isten nem azt akarja, hogy az ember szomorú és kicsi legyen. Ki lenne közülünk az, aki tavasszal elültetne egy fát csak azért, hogy hórihorgas legyen s csupán két alma teremjen rajta, ráadásul az is férges legyen? Aki fát ültet, azt szeretné, ha hatalmas törzsű, égis erő koronájú, erős, masszív fa válna belőle, s rengeteg gyümölcs teremne rajta. Vajon Isten, aki elültetett téged erre a földre, mit szeretne? Azt, hogy ép, egészséges, egyenes derekú, becsületes, tisztességes emberóriás legyél. Élő katedrális.

Böjte Csaba testvér

Fájdalom nélkül nincs szeretet, mondta a nyuszi és megölelte a sünit.

A magyar nyelv a legnehezebb, mert úgy írjuk, hogy:

- Elnézését kérem tisztelettel, nem érttem pontosan, mit tetstett az előbb mondani?

És úgy ejtjük, hogy:

- He?

Szokásos közúti ellenőrzés van az utakon, ahol igazoltatást hajtanak végre az utcára vezényelt rendőrök. A soron következő autós sem kerülheti el a sorsát.

- Kérem a jogosítványt! - szölt a rendőr.

Mire a sofőr, magából kikelve:

- De hát fél éve nálatok van, csak nem hagytátok tán el?

Egy veréb nekirepül a motoros bukósisakjának és elájul. A motoros megsajnálja és hazaviszi. Beteszi egy kalitkába. Kenyeret, vizet tesz elé, majd elmegy otthonról. A veréb felébred és körülnéz:

- Rács! Kenyér! Víz! A francba! Csak nem halt meg a motoros?

Tudtad, hogy ha éjszaka nem tudsz aludni, az azért van, mert ébren vagy?

Mikor rá állsz a mérlegre, akkor jössz rá, hogy a Milka csokin a tehén nem reklám, hanem figyelmeztetés.

- Kicsim! Miért etted meg a lotószelvényt?

- Azért, mert rá volt írva, hogy e-heti.

Humor

Egy amerikai zsidó üzletember elküldte fiát Izraelbe egy évre, hogy kicsit magáévá tegye a kultúrát. Amikor a fia hazatért azt mondta:

- Apa, nagyon jól éreztem magam Izraelben. Ja, egyébként meg keresztény lettem.

- Ó, ne! - mondta az apa. - Mit tettem? - ezután elment legjobb barátjához és elmesélte problémáját.

- Képzeld Ike - mondta -, elküldtem a fiamat Izraelbe, erre ő meg keresztény lett. Mit tegyek?

- Érdekes, amit mondasz - felelt Ike -, én is elküldtem a fiamat Izraelbe és ő is keresztényként jött haza. Talán kérdezzük meg a rabbit.

Elmondták hát a problémájukat a rabbinak.

- Érdekes amit mondotok, én is elküldtem a fiamat Izraelbe, és ő is keresztény lett. Vajon mi történik a fiaikkal?

Ezután imádkoztak Istenhez a fiaikért, és kérték, mutassa meg nekik, mit tegyenek. Amint befejezték az imát, egy zengő hang szólalt meg odafentről:

- Érdekes amit mondotok - mondta a hang -, Én is elküldtem a fiamat Izraelbe ...

Ha azt hiszed, hogy te vagy a legnagyobb, jusson eszedbe Julius Cézár, aki eredetileg császár volt, aztán konyak, most meg csak saláta.

Vacak egy világ ez. Ebben a nagy melegben már szánkózni se lehet.

Üzenetváltás

„Elraboltam a feleségét, 100 milliót akarok. Küldöm a mutatóját.”

„A mutatójú bárkié lehet, küldje a fejét.”

- Anya! Miért nagy a hasa annak a kék ruhás néninek?

- Mert kisbabára vár.

- És mondd anya, az az idős bácsi mire vár?

- Buszra.

- Hát meg is látszik rajta!

Egy misszionárius megy a szavannákon. Szembejön vele egy oroszán. Az ember reszketni kezd, így imádkozik magában:

- Csak add, Uram, hogy keresztény legyen ez az oroszán!

Mire az oroszán megnyalja a szája szélét:

- Édes Jézus, légy vendégünk...

Tudtad?

Tudtad, hogy ha a forró kávét magunkra öntjük hamarabb felébredünk mintha meginnánk?

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Mécses elnöke

1325 Budapest, Pf. 391.

mecsesbp@gmail.com

mecses.vaciegyszegye.hu

ISSN 3058-1168 (Nyomtatott)

ISSN 3058-1850 (Online)

Újságunk készítésében fogvatartottak, szabadultak, civil missziósok, papok és lelkészek egyaránt közreműködtek. A fogvatartotti írásokat minden esetben a BVOP kommunikációs főosztály sajtóengedélyével tesszük közzé.